

ליל יו"ט הראשון

- שנה אחת בלילה הראשון של החג בעת שעברו לאמירת א גוט יו"ט, עצר אחד באמרו: שמא תאמר לי מדוע מברכים לישיב בסוכה ולא לרקוד בסוכה... (השם נפשנו בחיים)
- כל מגמתו היתה להעביר וללמד את תורת רבוה"ק לדור החדש, הדבר התבטא באופן מיוחד במועדים ובעיתות רצון, בכל יו"ט לפני שניגש לסעודת החג בביתו היה מאריך בדברים מעניינא דיומא. למרות שהוא עצמו היה כמעין הנובע ובכל ענין היו לו רעיונות מיוחדים משלו, אך בשעות אלו היה חוזר רק מדברי רבותיו, ממרן ה"בית אברהם" ורבי משה מידנר, ומכל היקרים והאהובים שהיו שם. היינו שומעים את הדברים מפיו פעמים רבות, ובכל פעם היה להם טעם חדש כאילו היום ניתנו ולא שמענו מעולם, אם זה בפסח, או בסוכות – שבעומדו בפתח הסוכה בלילה הראשון של החג היה משתהה ומאריך בדברים, וההרגשה היתה כמי שבסערת נפשו עדיין אינו מסוגל להכנס לסוכה, ואילולא היו מוכרחים לגשת לסעודת החג היה קשה להפרד ממעמד זה. (דרכי נועם ע"ח)
- בד' ימים שבין יוהכ"פ לסוכות תש"ס הרגיש אדמו"ר זי"ע מאד לא טוב, והיה מתח רב סביב מצבו הרפואי. בליל יו"ט ראשון של חג נכנס אליו אחד הנכדים ואמר לו מרן זי"ע: ימים אלו הם כמו חתונה: לפני החתונה שרוי החתן במתח, אבל כשמגיעה החתונה הוא שוכח מהכל. גם עכשיו, כשמגיע סוכות זה כמו חתונה – מתמלאים שמחה ושוכחים מהכל.
- סיפר אחד הנכדים: בליל חג הסוכות תשנ"ו אכלתי אצל מרן זי"ע וכשעמדו להכנס לסוכה אמר מרן זי"ע שאת התפילה כשנכנסים לסוכה אומרים לפני שנכנסים, והתחיל לאמרה כשכולו התרגשות מזה שעומדים להכנס לסוכה,

ו"הביאני המלך חדריו", ומרוב התרגשות היה נראה כילד שאינו מצליח לשלוט על עצמו ומפעם לפעם הכניס את ראשו לסוכה וקצת נרגע, והוציא והמשיך לומר עוד כמה מילים ושוב היה חייב להכניס כבר את הראש לסוכה, וכך נמשכה התפילה.

שינה בסוכה

- הרב'ה שליט"א סיפר שבאחת השנים האחרונות של מרן זי"ע חשבו שהשינה בסוכה היא סכנה בשבילו, וזה ממש פיקוח נפש. והחליטו שלא יכניסו מיטה לסוכה וכך לא תהיה ברירה למרן זי"ע, אלא לישון בבית. והנה אחרי הסעודה בליל יו"ט פנה אדמו"ר זי"ע בבקשה לאחד מבני המשפחה שיעזור לו ויכניס מיטה לסוכה. אותו אחד השיב שאין לו כח ואינו יכול לעשות זאת (כפי שסוכם שיאמר), ומרן זי"ע, שכבר לא היה יכול ללכת באותן שנים והיו לוקחים אותו בכסא, והיה ממש בלא טיפת כח, אמר: אם אתה לא תכניס את המיטה - אני אכניס אותה; אני אקום ואפול ושוב אקום ושוב אפול, אבל לא אוותר על שינה בסוכה. אם אתה רוצה, אתה יכול לעזור, אבל גם אם לא - אני ישן בסוכה.

ד' מינים

- סיפר חדב"נ הגה"ח ר' ישראל קופילוביץ: שנה אחת ישנתי בליל יו"ט ראשון של החג בסוכה של מרן זי"ע ובערך בשעה ארבע לפנות בוקר זזתי והתהפכתי במיטה. מרן זי"ע ניגש אלי ואמר לי: אני רואה שגם אתה לא מצליח להרדם מרוב התרגשות מד' מינים, אם כן בא נהיה לפחות ביחד. הלכנו למקווה ואח"כ ישב מרן זי"ע עם סידור ר' יעקב קאפיל והרבה לבאר ולחזור כל הזמן איך שרואים בכוונות של נטילת לולב כמה כל נענוע של יהודי עושה רושם ומרעיש למעלה את כל העולמות.

אתרוג דומה ללב

- הרב'ה שליט"א סיפר שבהיותו אברך צעיר חשב בליבו, אני הרי יודע בדיוק כמה הלב שלי שווה, אלך ואקנה אתרוג שדומה ללב שלי. וירד וקנה אתרוג פשוט ביותר, כפי שחשב ברוב ענוותנותו שכך נראה ליבו. אבל באותה שנה

זה מאד הפריע לו ביו"ט, והוא החליט שלא משנה איך נראה ליבו – מכאן ולהבא יקנה אתרוג מהודר.

■ פעם בעת שסיפר הרב'ה שליט"א את הסיפור הנ"ל, שאלו אברך אחד: וכי אין זה חשבון נכון? השיב לו הרב'ה שליט"א ברוב ענוותנותו שכנראה צריך לקנות לפי איך ששואפים שהלב יראה, ולא כפי שהוא נראה.

■ אברך אחד שאל את הרב'ה שליט"א, היות שהוא לא מרגיש חביבות בהשקעה ובחיפוש אחר אתרוג נקי ונאה, האם יש עניין שישקיע בכך יותר מדבר אחר? השיב לו הרב'ה שליט"א: אם היתה לך אפשרות להוריד מהלב שלך נקודה ומראה שחור – כמה היית נותן בשביל זה? והרי אתרוג דומה ללב, הוא משפיע על הלב.

■ סיפר אחד מנכדי אדמו"ר שליט"א ששמע תיאור איך פעם הביאו לאביו זי"ע אתרוג מאד מיוחד ומרוב חביבות כשראה את האתרוג יצאה מפיו קריאת התפעלות, ואדמו"ר שליט"א אמר בנימת צער שהוא הפסיד את המראה המיוחד הזה.

■ סיפר הגה"ח ר' אברהם שטרנברג שליט"א, שהיה נוכח באחת השנים בעת שהביאו לפני אדמו"ר זי"ע קודם חג הסוכות ד' מינים, ובתוך כך הגיע לשם אחד והביא אתרוג שהיה "נראה כבננה". כל הנוכחים התאפקו מלצחוק, ואילו אדמו"ר זי"ע לא רק שנשאר בשלוותו, אלא נטל את האתרוג בקריאות התפעלות אמיתיות, כמי שהביאו לפניו שופרא דשופרא הדר שכמותו לא ראה מימיו. לאחמ"כ תוך כדי שאלתו בהתפעלות למחיר האתרוג, הושיט ידו הק' לכיס כדי לשלם לו ככל שידרש...

דער איז שענער

■ היה לו לרבי זי"ע בירושלים ידיד נעורים, איש טרוד בפרנסתו, והרבי למרות טרדותיו שלו בירח האיתנים (טרדות מסוג שונה שאלו שהורגלנו בהן) כיתת רגליו מרצונו לבחור בעבור עמיתו ד' מינים לחג הסוכות. והנה ראיתי בערב החג כשבנו הצעיר של הידיד הגיע בשליחות אביו לקחתם, הרבי הוציא אז את שני האתרוגים המהודרים שרכש, אחד בעבור רעהו ואחד בעבור עצמו, פתח וגולל לרווחה את אניצי הפשתן. התבונן ברוב חביבות בשני האתרוגים בעיניים

מלטפות, בוחנות, הי מינייהו עדיף, ולבסוף פסק את פסוקו כשפניו קורנות
"דער איז שענער" (=זה יפה יותר), והושיט לידי הבן השליח את ה...אתרוג
המובחר. פשוט היה בעיניו להעדיף את חברו על עצמו... (מסוד שיח חסידים)

גדולה הכנסת אורחים יותר מקבלת פני שכינה

■ סיפר הרה"ח ר' חיים יצחק לוריא שליט"א: בהיותי נער כבן בר מצוה, נסעתי
בחוה"מ סוכות לטבריא, והייתי בבית זקני הגה"צ ר' אהרן לוריא זצ"ל. בעת
שהייתי בביתו דפק לפתע מישהו בדלת וזקני ר' אהרן ניגש לפתוח. בפתח עמד
יהודי לא מוכר, אבל זקני ר' אהרן קיבלו בשלום עליכם גדול ובמאור פנים,
ונראה היה שהוא מכירו היטב. הוא הכניסו לסוכה והושיבו, ופנה אליו בשאלה:
אולי אתה רוצה קפה? האורח לא ענה רק נענע בראשו בתנועה שהיתה יכולה
אולי להתפרש כ'כן'. הסבתא הכינה לו מיד כוס קפה, אך האורח לא נגע בו,
רק ישב עם פנים זועפות. זקני ר' אהרן פנה אליו: אולי אתה רוצה תה? ושוב
האורח השיב רק בניע ראש באופן שיכול אולי להתפרש כ'כן'. מיד הוגש לו
תה, ושוב – הוא אינו נוגע בו. שאלו ר' אהרן: אולי מים? ושוב כנ"ל...

ואז אמר ר' אהרן: אולי הוא רעב? הסבתא הכינה לו במהירות סלט, והגישו
אותו לפניו עם לחם, אך האורח? לא נוגע בכלום וממשיך לשבת בפנים זועפות.
לפתע קם בכעס. ר' אהרן מיהר להושיט לו מטבע של חמש לירות, שהיה אז
סכום נכבד, אך האורח סירב לקחת אותו. ר' אהרן דחף לו את המטבע לכיס,
ואז התחיל האורח לברוח מהסוכה, ור' אהרן רודף אחריו על מנת לרצותו.
לבסוף נעלם האורח. חזר זקני ר' אהרן הביתה, מתנשף מהריצה, והתחיל ללכת
מצד לצד תוך כדי שהוא שב ואומר בהתרגשות גדולה: גדולה הכנסת אורחים
יותר מקבלת פני שכינה. כך במשך כרבע שעה חזר שוב ושוב בהתרגשות:
גדולה הכנסת אורחים...

שאלתי אותו אח"כ מי היה אותו אורח, והוא השיב לי שאין לו מושג מיהו,
והוא אינו מכירו.